

Forslag fremkommer denne Anomali, hvorimod den undgaas ved mit.

Rosenørn: Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg beklager, at jeg har voldt vor ærede Formand og Ordfører for Udvalget en Overraskelse; men jeg synes rigtignok ikke, at han kan bebrejde mig Noget i den Retning, thi det maa vistnok staa den ærede Ordfører i Minde, at jeg udtrykkelig har fremhævet, at kom der et saadant Ændringsforslag, vilde jeg stemme for det.

Ordføreren (Fischer): Maa jeg kun med Hensyn til, hvad den høitærede Justitsminister udtalte, bemærke, at Udvalget fuldkommen har anerkjendt, at der kan gives Tilfælde, hvor den Skadelidte selv har Skyld i, at en Hund bider ham; thi det staaar jo udtrykkelig i Ændringsforslaget, hvor der er gjort den Undtagelse: „uden at Vedkommende selv er Skyld deri“. Derved er det jo fuldstændig anerkjendt, at der kan være Omstændigheder, hvor man ikke kan gjøre Ansvar gjældende overfor Hundens Eier. Hvad nu Spørgsmaal om Jurisdiktionsgrænsen angaar, vil jeg bede det ærede kongevalgte Medlem (Rosenørn) tage Kjøbenhavns Politivedtægt for sig og læse de Bestemmelser, der findes deri angaaende Hunde. De gjælde kun i Kjøbenhavn og kunne ikke gjælde videre. At f. Ex. det, at En hidser en Hund mod Kogen, er strafbart paa den ene Side af gamle Kongebøi, paa dens østlige Side, men ikke paa den anden, kan være meget kuriøst, men er nu engang givet derved, at der er draget en Grænse mellem Kjøbenhavn og Frederiksberg, og derved er der jo for Diebliffet Intet at gjøre, naar man ikke vil give de samme Lovregler Gyldighed paa begge Steder.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg vil blot med Hensyn til dette Sidste bemærke, at det Forhold, som det ærede Medlem nævnte, vist ogsaa er forbudt efter den frederiksbjergske Politivedtægt; men jeg husker det ikke saa nøie, at jeg tør sige det med Bestemthed i dette Diebliff.

Grifftrup: Den ærede Ordfører har gjentagende, synes det mig, med et vist Velbehag dvælet ved den sidst affagte Høieste-retsdom. Det er muligt, at der kan være en hel Del at overveje derved, og han er vist ikke den Æneste, hvem dens Resultat har overrasket; men naar vor Lovgivning nu i Virkeligheden er saaledes, at vore Lovudty-

dere kunne komme til saa forskjellige Resultater, hvor meget vanskeligere maa det da ikke være for Lægmand at finde sig tilrette i den danske Lovgivning? (Krieger: Maa jeg bede om Ordet.) Den foreliggende Sag er af den ærede Ordfører nævnt som ganske lille og næsten betydningsløs; men skal en Lægmand finde sig til Rette i dette Forhold, og vil han gennem Lovgivningen søge Oplysning om, hvorledes han er tillet overfor sit Hundehold, maa han jo gaa tilbage og læse Lovbestemmelser fra 1815, 1816, 1817, 1856, 1863, 1870, maatte 1880 og — Gud maa vide — maatte en Snes Stykker til. Der skal han finde de Oplysninger, som angaa denne lille Sag. Er det dog ikke mærkeligt, at vi gjøre den danske Lovgivning saa indviklet, at for at finde Røde i et saadant lille Spørgsmaal skal man gjennemgaa saa Meget, at det næsten er uoverkommeligt for en Lægmand. Det er ganske vist ikke hver Mand's Sag at gaa hen og købe en hel Lovsamling, som han kan slaa op i for at finde sig til Rette — langt fra. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører kunde her ialtsald have gjort et Tilløb til at faae en Forandring paa dette Omraade, at han ialtsald kunde have givet en Antydning, — thi en Antydning fra et saa dygtigt Medlem vilde vistnok have sin Virkning — at han kunde have sagt: Ja, vi kunde ønske at have faaet disse Lovbestemmelser lidt mere dragne sammen, saaledes at de vare blevne langt mere overskuelige, saa at han altsaa havde givet indirekte sit Bidrag til, at Lovgivningen ikke alene for Lægfolk, men ogsaa for Jurister var bleven mindre vanskelig at finde sig til Rette i. Da denne Mangel ikke er hævet i denne Sag, og da jeg ser, at der er saa vage Begreber i disse nye Bestemmelser, som den ærede Ordfører selv har været med til at foreslaa, som Begrebet en almindelig Sagthund og Sligt, vil jeg ikke deltage i nogen som helst Afstemning; men da jeg er villig til at indrømme, at Hundeaagiften her i Kjøbenhavn vistnok trænger til at forhøies som foreslaaet, skal jeg holde mig fuldstændig neutral. Det omtalte Ændringsforslag af den ærede Justitsminister er jo blevet lidt omtvistet. Den ærede Minister ønsker at faae de nu gjældende Regler at rette sig efter. I denne Anledning vil jeg henstille, om den ærede Justitsminister vil oplyse, om der under disse almindelige Lovbestemmelser paa dette Omraade kan henregnes — for at jeg skal gaa langt tilbage i Tiden — f. Ex. en Bestemmelse, som staaar i Danske Lovs 6—10—6, som ogsaa omfatter Erstatningspligt for Skade, forarsaget ved Hunde.